

Mytologie černého zrcadla

Stojí v noci uprostřed lesa
nečlověk, první minuta odžita.
Zvedá se vítr a zase klesá,
podle toho, kdo jej brání, či vymítá.

Po deštném žebříku
tak těká lunny svit,
že můry obtěžkané batohy díky
nelze vypustit.

Půjdu tedy sám. Tou necestou.
Vykročím nalahko, jen v pár set pixelech projekce
a s nevyzrálou mantrou *ou*,
vyslanou opatrně, měkce.

Lana deště, jež spouští nebesa,
úplněk obarvuje na moč
a zvedá se vítr a zase klesá,
podle toho, kdo přichází, a proč,

a blýská se, jak létají sázky bohů
na dva své otroky:
nečlověk vprostřed lesa, do jehož býčího rohu
prudce nabíhá dvouoký.

Budu-li rychlý a obejmu nelidské,
navždy pohřbím příští arény
v hloubce zorničky.